

8. ИСПОВѢДАНІЕ НА ДУХОВНИКЪ.

Този прѣдметъ е важенъ. Всички сме грѣшници. “Ако речемъ, че нѣмамы грѣхъ, лъжемъ себе си, и истина нѣма въ насъ” (1 Іоан. 1 ; 8). “Всички съгрѣшихъ” (Рим. 3 ; 23). Когато грѣхове-тъ ни тежатъ, какво олекчение и утѣшеніе усѣщамы като исповѣдамы грѣхове-тъ си ! “Който крѣе прѣстѣпленія-та си, нѣма да успѣе : а който ги исповѣдува и оставя ще бѣде помилованъ” (Прит. 28 ; 13). Но кому трѣбува да ся исповѣдувамы ? И кой има власть да ни прости грѣхове-тъ ? Тѣзи въпросы ще прѣдиримъ ный като испытаны ученіе-то на Св. Писаніе за този прѣдметъ, но прѣдварително нека прѣгледамы :

Исторія-та за священническо исповѣданіе.

Законъ-тъ Моисеовъ не даде никоѣъ заповѣдь на священници-тъ да исповѣдувать народъ-тъ, нито на народъ-тъ да ся исповѣдува на священници-тъ. Но Еврейскы-тъ священници, вмѣсто да учать чловѣцы-тъ да имъ ся исповѣдувать, учахъ ги да ся исповѣдувать на Господа. “Станъ Ездра священникъ-тъ та имъ рече : Вы беззаконновахте : исповѣдайте ся Господу Богу” (Езд. 10 ; 10, 11). “Рече Іисусъ (Навинъ) на Ахана : Чадомое, дай сега славъ на Господа Бога Израилева, и исповѣдай му ся” (Іис. Нав. 7 ; 19).